

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649683250896/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Men nu gaar Dampskibet »Prindsesse Wilhelmine« til Lübeck.

Kysten seiler allerede! mon den vil tage Forspring, for at vi ikke skulle løbe fra den? Nei, det er os! den sorte Røgstøtte staaer op af Røret; Hjulene kiøve Vandspeilet, og der staaer en lang Fure efter os i Søen!

«O reise! reise!» det er dog den lykkeligste Lød! og derfor reise vi ogsaa Alle; Alt reiser i det hele Univers! selv den fattigste Mand eier Tankens vingede Hest, og bliver den svag og gammel, tager Døden ham dog med paa Reisen, den store Reise, vi alle reise. Bølgerne rulle fra Kyst til Kyst; Skyerne seile hen ad den store Himmel og Fuglen flyver med over Mark og Enge. Vi reise Alle, selv de Døde i deres stille Grave, flyve med Jorden rundt om Solen. Ja, »reise«, det er en fix Idee hos det hele Univers, men vi Mennesker ere Børn, vi ville endogsaa lege »at reise«, midt under vores og Tingenes store, naturlige Reise.

Havet laae for mig som et Speil, ikke en Bølge krusede den store Flade. O det er herligt, at flyve hen imellem Himmel og Hav, medens Hjertet synger sin Længsel og Lyst, og Aanden seer de betydningsfulde, vexlende Klangfigurer der opstaae ved disse Tonebølger.

Hjertet og Havet er dog underligt beslægtet! Havet er Jordklodens store Hjerter; derfor bruser det saa dybt i den stormende Nat, derfor fylder det vort Bryst med Vecmod eller Begeistring, naar den klare Stjernehimmel, dette Evighedens store Billede, viser sig i den rolige Flade. Himlen og Jorden speile sig i Havet, som i vort Hjerter, men Menneskehjertet bliver aldrig saa roligt som dette, naar først Livets Storme har rystet dets Indre. Dog, vor Levetid her, er kun en lille Tid af det store Verdens Legemes; i Øieblikke glemme vi vor Smerte, selv den dybeste, i Øieblikke glemmer ogsaa det store Hav sine Storme, og for et Verdenslegeme ere Uger og Dage kun Øieblikke. Men jeg bliver jo ret snaksom! saaledes fortalte jeg ogsaa engang for et lille Barn, jeg sad med paa Skjødets, mange Historier, som jeg selv fandt smukke, meget smukke! Barnet saae mig ind i Ansigtet med store Øine, jeg troede ret at mine Historier gjorde det lykkeligt, thi jeg begyndte selv at more mig ved at fortælle for det lille, opmærksomme Barn. Paa det interessanteste Sted afbrød jeg mig selv og sagde: »hvad synes Du?» og Barnet svarede: »Du snakker saa meget!« Maaske gaar det ogsaa saaledes med Dig, kjære Læser? Men tænk, vi have nu ogsaa imidlertid seilet over hele Østersøen; passeret Stævns Klint med sin